

Sygn. akt III U 1248/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 listopada 2013 r.

Sąd Okręgowy w Przemyślu III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Lucyna Oleszek

Protokolant: sekretarz sądowy Agnieszka Radochońska

po rozpoznaniu w dniu 15 listopada 2013 r. w Przemyślu

na rozprawie

sprawy A. S.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w R.

o emeryturę

na skutek odwołania A. S.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w R.

z dnia 10 września 2013 r. **nr** (...)

I. **z m i e n i a** zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje wnioskodawcy A. S. prawo do emerytury w ustawowej wysokości, począwszy od dnia 31 sierpnia 2013 r.,

II. **s t w i e r d z a**, że Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. nie ponosi odpowiedzialności za opóźnienie w ustaleniu prawa do powyższego świadczenia.

Sygn. akt III U 1248/13

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 15 listopada 2013 r.

Decyzją z dnia 10 września 2013 r., zn. (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. odmówił wnioskodawcy A. S. prawa do emerytury.

W uzasadnieniu decyzji podano, iż wnioskodawca nie spełnia wszystkich warunków określonych w ustawie z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. Nr 153 z 2009 r. poz. 1227 ze zm.). Nie udowodnił 15 lat zatrudnienia w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze. Dołączył jedynie świadectwo pracy, w którym odnotowano, że pracował w zakładach zbożowych na stanowisku – pracownik pomocniczy. Nie przedstawił wiarygodnego dokumentu na potwierdzenie wykonywania pracy w szczególnych warunkach.

Wnioskodawca A. S. w dniu 20 września 2013 r. złożył odwołanie od tej decyzji, domagając się jej zmiany.

Na uzasadnienie podał, że decyzja jest dla niego krzywdząca. Przez cały okres zatrudnienia w Zakładach (...) Sp. z o.o. w J. pracował w warunkach szczególnych jako robotnik za i wyładunkowy. Na tę okoliczność przedstawił świadectwo pracy, nie może jednak ponosić odpowiedzialności za ewentualne niedokładności pracodawcy przy wystawianiu tego dokumentu.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie z przyczyn, które stanowiły o wydaniu zaskarżonej decyzji.

Ponownie stwierdzono, że wnioskodawca nie spełnia warunków do nabycia emerytury określonych w art. 184 ust. 1 w zw. z art. 27 i art. 32 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. Nr 153 z 2009 r., poz. 1227 ze zm.) oraz w zw. z § 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego dla pracowników zatrudnianych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Podniesiono, że spośród ustawowych warunków wnioskodawca wykazał jedynie 25-letni staż ubezpieczeniowy oraz nie przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego, w dacie wydawania decyzji osiągnął też wieku 60 lat. Natomiast nie udowodnił 15 lat pracy w warunkach szczególnych. Okresu zatrudnienia w latach od 14 grudnia 1976 r. do 11 lipca 1994 r. nie potwierdził właściwym świadectwem wykonywania pracy w szczególnych warunkach.

Organ rentowy wskazał, że okresy pracy wykonywanej w warunkach szczególnych może potwierdzić jedynie zakład pracy, ewentualnie jego następcą, na podstawie posiadanej dokumentacji i w ściśle określonej formie, zgodnie z § 2 ust. 2 powołanego rozporządzenia. Wnioskodawca przedstawił wprawdzie świadectwo pracy z dnia 28 kwietnia 1999 r., z którego wynika, że wykonywał on prace przy wytwarzaniu mąki, kasz, płatków i śruty jako robotnik za i wyładunkowy zbóż

i przetworów zbożowych, komponentów paszowych i pasz. Jednak nie określono dokładnie charakteru i stanowiska według wykazu, działu i pozycji zawartych

w przepisach cyt. rozporządzenia Rady Ministrów oraz przepisach resortowych. Ponadto podane stanowisko nie odpowiada temu, które zawarto w innych dokumentach z okresu zatrudnienia w (...), gdzie wskazano, że wnioskodawca pracował jako robotnik pomocniczy. W rezultacie przedstawiony dokument nie stanowi prawidłowego środka dowodowego.

Sąd Okręgowy w Przemysłu – III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawca A. S. urodzony (...) w dniu 13 sierpnia 2013 r. wystąpił z wnioskiem o emeryturę, oświadczając że nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego oraz że nie pozostaje w stosunku pracy. Na potwierdzenie okresów ubezpieczenia oraz charakteru zatrudnienia odwołał się do dokumentacji złożonej przy wniosku o ustalenie kapitału początkowego oraz wniosku rentowego. Wówczas przedłożył Zaświadczenie, że od dnia 14 grudnia 1976 r. pozostaje w zatrudnieniu w Zakładach (...) Sp. z o.o. w J. na stanowisku pakowacza.

Do wniosku emerytalnego dodatkowo dołączył świadectwo pracy z dnia 28 kwietnia 1999 r. wystawione przez Prezesa Zarządu Zakładów (...) Sp. z o.o. w J..

W pkt 4 ppkt 8 tego świadectwa wskazano, że wnioskodawca w czasie zatrudnienia w Zakładach (...) Sp. z o.o. w J. od 14 grudnia 1976 r. do 26 kwietnia 1999 r. - w okresie od 14 grudnia 1976 r. do 11 lipca 1994 r. wykonywał pracę w szczególnych warunkach przy wytwarzaniu mąki, kasz, płatków i śruty jako robotnik za i wyładunkowy zbóż i przetworów zbożowych, komponentów paszowych i pasz. Jako podstawę prawną podano Dział X poz. 10 pkt 7 Zarządzenia Ministra Rolnictwa, Leśnictwa i Gospodarki Żywnościowej (Dz. Urz. Nr 2/88).

Mimo to, decyzją z dnia 10 września 2013 r. organ rentowy odmówił wnioskodawcy prawa do emerytury, gdyż nie przedstawił on właściwego świadectwa pracy wykonywanej w warunkach szczególnych.

Dowód: 1. Akta organu rentowego (rentowe):

- wniosek o rentę z tytułu niezdolności do pracy z dn. 13.04.1999 r.

- Zaświadczenie o zatrudnieniu,

2. Akta organu rentowego (emerytalne):

- wniosek o emeryturę z dn. 13.08.2013 r.

- świadectwo pracy z dn. 28.04.1999 r.

- decyzja odmowna z dn. 10.09.2013 r.

Ponadto Sąd ustalił, że wnioskodawca A. S. w dniu 20 czerwca 1970 r. ukończył szkołę przysposobienia rolniczego. Natomiast pracę zawodową podjął w dniu 14 grudnia 1976 r. Został zatrudniony w (...) Przedsiębiorstwie (...) w J. w D. (...) jako robotnik pomocniczy. Pracę w tym Dziale i na tym stanowisku wykonywał nieprzerwanie do 11 lipca 1994 r. W kolejnych latach w angażach stanowisko wnioskodawcy określano zamiennie jako robotnik pomocny lub jako robotnik za i wyładunkowy.

Faktycznie wnioskodawca swoje obowiązki wykonywał w tzw. grupie za i wyładunkowej. Pracował przy rozładunku zbóż, kukurydzy, rzepaku, śruty sojowej i arachidy. Jako materiały sypkie były one przeładowywane zwykle na rampie kolejowej. Przy rozładunku jednego transportu, średnio 25 wagonów, pracowało 4 robotników, którzy dozorowali urządzenia wyładownicze oraz odpowiadali za dokładne opróżnienie wagonu i jego sprzątnięcie. Część prac wyładunkowych wykonywali ręcznie. Ponadto wnioskodawca pracował przy załadunku mąki, otrębów pszennych i jęczmiennych, kaszy, płatków, śruty oraz paszy. Produkty te były workowane po 45-50 kg w jednym worku. Załadowywano je zarówno na samochody, jak i na wagony. Większość prac wykonywana była ręcznie.

Praca w Zakładach (...) odbywała się na trzy zmiany po 8 godzin. Na pierwszej zmianie zawsze pracowały dwie brygady robotników za i wyładunkowych. Na drugiej i trzeciej zmianie - jedna brygada. W każdej brygadzie było po sześciu pracowników. Przed rozpoczęciem każdej zmiany dyspozytor rozdzielał pracę pomiędzy poszczególne brygady. Zwykle przydział prac był tak dokonywany, aby każda brygada pracowała kolejno w poszczególnych D. tj. w Kaszarni, Wytwórni (...), we Młynie i w E.. To wyłącznie robotnicy D. (...) wykonywali prace wyładownicze i załadunkowe dla wszystkich D. produkcyjnych. Po zakończeniu zmiany dyspozytor rozliczał prace każdego robotnika. W każdym z tych D. były trudne warunki pracy z uwagi na hałas maszyn oraz kurz. Najgorzej było w Kaszarni, natomiast lżejsza praca była np. w Młynie. Robotnicy z D. (...) nie pracowali przy workowaniu czy paczkowaniu towarów, a jedynie przy ich za lub wyładunku. Wynagrodzenie liczone było w systemie akordowym w zależności od rodzaju i wagi przeładowanego towaru. Na jednej zmianie robotnicy, którzy pracowali co najmniej po dwóch, przeładowywali od 80 do 150 ton towarów.

W związku z likwidacją grupy za i wyładunkowej przy D. (...) z dniem 12 lipca 1994 r. wnioskodawca został przeniesiony do pracy w Młynie. Tam nadal wykonywał prace za i wyładunkowe, ale odpowiadał też za porządek i wykonywał inne, lżejsze prace.

Przez cały okres zatrudnienia razem z wnioskodawcą pracowali świadkowie S. B. i J. L. (1), którzy byli zatrudnieni w (...) Przedsiębiorstwie (...) w J. odpowiednio od 1978 r. i od 1969 do 1999 r. także na stanowisku robotników za i wyładunkowych. Obaj uzyskali prawo do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym w związku z wykonywaniem pracy w warunkach szczególnych jako robotnicy za i wyładunkowi.

Sąd ustalił też, że w związku ze zmianami własnościowymi na zasadzie art. 23¹ k.p. od dnia 1 grudnia 1992 r. wnioskodawca został pracownikiem spółki – Zakłady (...) Sp. z o.o., zachowując stanowisko robotnika pomocniczego w D. (...).

Z dniem 26 kwietnia 1999 r. rozwiązano z wnioskodawcą umowę o pracę w związku z wyczerpaniem okresu zasiłkowego.

Ponadto Sąd ustalił, że wnioskodawca nie otrzymał świadectwa pracy wykonywanej w warunkach szczególnych. Adnotacja o takim zatrudnieniu została zawarta jedynie w pkt 4 ppkt 8 świadectwa pracy z dnia 28 kwietnia 1999 r.

Dowód: 1. Akta organu rentowe (emerytalne):

- świadectwo pracy z dn. 28.04.1999 r.,

- akta osobowe z Zakładów (...) (umowa o pracę z dn. 11.12.1976 r., angaże za lata 1976-1999, przejście pracownika z dn. 1.12.1992 r., przeniesienie do pracy w Młynie z dn. 12.07.1994 r., rozwiązanie umowy o pracę za wypowiedzeniem z dn. 26.04.1999 r.).

2. zeznania świadków:

- J. L. (nagranie rozprawy - 9 min),

- S. B. (nagranie rozprawy - 20 min.),

3. zeznania wnioskodawcy (nagranie rozprawy - 31 min.).

Sąd ustalił też, że wnioskodawca A. S. od dnia 1 lutego 2013 r. ma ustalone dalsze prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy, okresowo do dnia 28 lutego 2015 r.

Dowód: 1. Akta organu rentowe (rentowe):

- decyzja ZUS O/R. z dn. 25.02.2013 r.

2. zeznania wnioskodawcy (nagranie rozprawy - 31 min.).

Dokonując tych ustaleń Sąd oparł się na dokumentach zgromadzonych w aktach organu rentowego. W szczególności Sąd uwzględnił świadectwo pracy wnioskodawcy z dnia 28 kwietnia 1999 r. na ustalenie okresu jego zatrudnienia. Na podstawie zebranych dokumentów Sąd stwierdził też w jakim charakterze wnioskodawca pracował.

Za pełni wiarygodne Sąd uznał zeznania świadków: J. L. (1)

i S. B. - pracowników również zatrudnionych w (...) Przedsiębiorstwie (...) w J., a następnie w Zakładach (...) Sp. z o.o. w J. w latach 1969-1999. Świadkowie ci dokładnie opisali strukturę zatrudnienia w tym przedsiębiorstwie, wskazali, jakie prace wykonywał wnioskodawca, jak wyglądała organizacja pracy. Ponadto obaj z tytułu pracy w tym przedsiębiorstwie uzyskali prawo do emerytury w obniżonym wieku.

Odnosząc się do ppkt 8 świadectwa pracy z dnia 28 kwietnia 1999 r. Sąd przyjął, że dokument ten odzwierciedla prawdziwe informacje, które potwierdzili świadkowie oraz wnioskodawca. Okoliczność, że w umowie o pracę oraz w kilku angażach określono stanowisko wnioskodawcy - robotnik pomocniczy nie może być decydująca. W sytuacji, gdy

faktycznie wnioskodawca pracował wyłącznie przy przeładunku towarów. Wynika to zarówno z zeznań świadków, jak i angaży wydanych od 1991 r.

Z treści § 2 ust. 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. nie wynika, aby stwierdzenie zakładu pracy (czy też przechowawcy jego dokumentów) w przedmiocie wykazania, na podstawie posiadanej dokumentacji, okresów pracy w szczególnych warunkach, miało charakter wiążący i nie podlegało kontroli organów przyznających świadczenia uzależnione od wykonywania pracy w szczególnych warunkach. Świadczenie wykonywania pracy w szczególnych warunkach nie jest dokumentem urzędowym w rozumieniu art. 244 § 1 i 2 k.p.c., gdyż podmiot wydający to świadectwo nie jest organem państwowym ani organem wykonującym zadania z zakresu administracji państwowej. Tylko dokumenty wystawione przez te organy stanowią dowód tego, co zostało w nich urzędowo zaświadczone. Natomiast omawiane świadectwo traktuje się w postępowaniu sądowym jako dokument prywatny w rozumieniu art. 245 k.p.c., który stanowi dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. Dokument taki podlega kontroli zarówno co do prawdziwości wskazanych w nim faktów, jak co do prawidłowości wskazanej podstawy prawnej. Jak wynika z dokumentów zawartych w aktach osobowych wnioskodawcy oraz zeznań świadków J. L. i S. B., jak i zeznań wnioskodawcy od grudnia 1976 r. pracował on wyłącznie jako robotnik za i wyładunkowy przy przeładunku zbóż, pasz, kasz, mąki itp. produktów .. (...) rezultacie zebrana przez Sąd dokumentacja dopiero wraz z zeznaniami świadków oraz zeznaniami wnioskodawcy potwierdza okres i faktyczny charakter wykonywanej przez niego pracy.

Wszystkie zgromadzone dowody wzajemnie się potwierdzają i uzupełniają, wobec czego są wiarygodnym źródłem ustaleń faktycznych. Wynika z nich, jaką pracę i w jakich warunkach wykonywał wnioskodawca.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie wnioskodawcy jest uzasadnione.

Zgodnie z art. 184 ust. 1 i 2 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.) w brzmieniu obowiązującym w dniu 1 stycznia 2013 r. - ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli:

- 1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn oraz
- 2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

Ponadto emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

Równocześnie zgodnie z art. 32 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w zw. z § 4 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego dla pracowników zatrudnianych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. Nr 8 poz. 43) - ubezpieczonym urodzonym przed dniem 1 stycznia 1949 r. będącym pracownikami zatrudnionymi w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze przysługuje emerytura w wieku niższym niż określony w art. 27 ust. 2 i 3 tj. jeżeli spełniają łącznie następujące warunki:

- osiągnęli wiek emerytalny wynoszący dla mężczyzny 60 lat oraz

- posiadają wymagany okres składkowy i nieskładkowy tj. 25 lat dla mężczyzny, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Dla ustalenia tych uprawnień - za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia (art. 32 ust. 2 cyt. ustawy).

Zgodnie z § 2 ust. 1 cyt. Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r. Nr 8, poz. 43 ze zm.) - okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych

w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze była wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy.

Okresy pracy w szczególnych warunkach stwierdza zakład pracy na podstawie posiadanej dokumentacji - w świadectwie wykonywania pracy w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia, lub w świadectwie pracy. Zaświadczenie zakładu pracy powinno potwierdzać charakter i stanowisko pracy w poszczególnych okresach oraz inne okoliczności, od których uzależnione jest przyznanie emerytury.

Bezsporne jest, że wnioskodawca A. S. w trakcie postępowania przed organem rentowym osiągnął wiek emerytalny – 60 lat ukończył w dniu 31 sierpnia 2013 r. Natomiast występując z wnioskiem emerytalnym wykazał, iż posiada 25 lat okresów składkowych i nieskładkowych oraz nie przystąpił do OFE.

W rezultacie w toku rozpoznawania sprawy przed organem rentowym sporny okazał się charakter pracy wykonywanej przez wnioskodawcę w (...) Przedsiębiorstwie (...) w J., a następnie w Zakładach (...) Sp. z o.o. w J., gdzie był zatrudniony na stanowisku robotnika pomocniczego.

Na podstawie zgromadzonego materiału Sąd przyjął, że odwołanie wnioskodawcy jest zasadne, a jego żądanie co do zmiany zaskarżonej decyzji

w zakresie dotyczącym charakteru zatrudnienia zasługuje na uwzględnienie. Sąd przyjął bowiem, że wnioskodawca w okresie od 14 grudnia 1976 r. do 26 kwietnia 1999 r. pracował w (...) Przedsiębiorstwie (...) w J., a następnie w Zakładach (...) Sp. z o.o. w J., przy czym w okresie od 14 grudnia 1976 r. do 11 lipca 1994 r. pracując na stanowisku robotnika pomocniczego wykonywał on prace w warunkach szczególnych tj. wykonywał prace za i wyładunkowe produktów przetwórstwa zbożowego. Nie pracował przy pakowaniu przetworów zbożowych, czy przy renowacji opakowań zbóż i przetworów zbożowych.

W wykazie stanowisk (A) Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach w Dziale X „W rolnictwie i przemyśle rolno-spożywczym” poz. 10 wymieniono ogólnie prace przy wytwarzaniu mąki, kasz, płatków i śruty. Natomiast w Dziale VIII „W transporcie i łączności” poz. 1 wskazano ciężkie prace załadunkowe i wyładunkowe oraz przeładunek materiałów sypkich, pylistych, toksycznych, żrących lub parzących w transporcie. Sąd przyjął, że treść świadectwa pracy wnioskodawcy

z dnia 28 kwietnia 1999 r. wraz z zeznaniami świadków i wnioskodawcy jednoznacznie wskazuje, że pracował on stale i w pełnym wymiarze czasu pracy jako robotnik za i wyładunkowy bezpośrednio przy produkcji przetworów zbożowych.

Posiłkowo można też odwołać się do Zarządzeniu Nr 16 Ministra Rolnictwa, Leśnictwa i Gospodarki Żywnościowej z dnia 31 marca 1988 r. w sprawie wykazu stanowisk pracy wykonywanej w szczególnych warunkach, uprawniających do wcześniejszego przejścia na emeryturę oraz do wzrostu emerytury lub renty.

W wykazie A Dział X, poz. 10 pkt 7 tych resortowych przepisów określono szczegółowo stanowisko pracy przy wytwarzaniu mąki, kasz, płatków i śruty - robotnik za i wyładunkowy zbóż, przetworów zbożowych i komponentów paszowych i pasz.

Podnieść należy, że w postępowaniu przed sądami pracy i ubezpieczeń społecznych okoliczności mające wpływ na prawo do świadczeń lub ich wysokość mogą być udowodnione wszelkimi dowodami przewidzianymi w kodeksie postępowania cywilnego i nie są potrzebne jakieś szczególne dowody np.

z dokumentów - wystarczą dowody np. z zeznań świadków i stron. W rozpoznawanej sprawie istotne okazały się zarówno dokumenty zawarte w aktach osobowych wnioskodawcy, jak i zeznania świadków, którzy pracowali równocześnie

z wnioskodawcą. Charakter Zakładów, w których pracował wnioskodawca, treść angaży, jakie otrzymywał przez cały okres zatrudnienia i rodzaj obowiązków, które faktycznie wykonywał jednoznacznie wskazują, że pracował on wyłącznie przy załadunku i wyładunku zbóż, mąki, kasz, płatków, śruty i pasz. Zdaniem Sądu Okręgowego istotny w sprawie okazał się rodzaj pracy faktycznie wykonywanej przez wnioskodawcę, który pracował w warunkach szczególnych jako robotnik za

i wyładunkowy przez 17 lat.

Tym samym rozstrzygając kwestię charakteru zatrudnienia wnioskodawcy, Sąd przyjął, że wykazał on ponad 15-letni okres pracy w warunkach szczególnych, przypadający przed dniem 1 stycznia 1999 r.

Zgodnie z art. 129 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, świadczenia wypłaca się poczynając od dnia powstania prawa do tych świadczeń, nie wcześniej jednak niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek lub wydano decyzję z urzędu.

W tym stanie rzeczy Sąd uznał, że odwołanie wnioskodawcy zasługuje na uwzględnienie i na mocy powołanych przepisów w zw. z art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję, przyznając mu prawo do emerytury począwszy od dnia 31 sierpnia 2013 r. tj. dnia powstania prawa do świadczenia, o czym orzeczono w pkt I-szym wyroku.

Zgodnie z art. 118 ust. 1 i 1a ustawy o emeryturach i rentach z FUS organ rentowy wydaje decyzję w sprawie prawa do świadczenia lub ustalenia jego wysokości po raz pierwszy w ciągu 30 dni od wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania tej decyzji, z uwzględnieniem ust. 2 i 3 oraz art. 120. W razie ustalenia prawa do świadczenia lub jego wysokości orzeczeniem organu odwoławczego za dzień wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji uważa się również dzień wpływu prawomocnego orzeczenia organu odwoławczego, jeżeli organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji. Organ odwoławczy, wydając orzeczenie, stwierdza odpowiedzialność organu rentowego.

Kierując się tym przepisem oraz uwzględniając wcześniejsze rozważania Sąd uznał, że ustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji (przeprowadzenie dowodu z zeznań świadków oraz ponowna ocena dokumentów) zwalniają organ rentowy z odpowiedzialności za opóźnienie w ustaleniu prawa do świadczenia emerytalnego wnioskodawcy. Orzeczenie w tym zakresie zawarto w pkt II-im wyroku.